

Daniels bok – nummer fyrtionio

Avslöjande sanningar: Midnattsropet, Islams roll och den slutliga prövningsprocessen i de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-01-13

Den ökade kunskap som frambringades när synen vid floden Ulai avförseglades år 1798 frambringade en prövningsprocess som nådde sin höjdpunkt i midnattsropets rörelse år 1844. De sista dagarnas midnattsrop, som nu avförseglas, har framställts genom denna historia och innefattar exakt samma prövande sanningar som denna historia, ty det budskap om midnattsropet som nu avförseglas är en återställelse av Millers juveler.

”De sanningar som vi mottog år 1841, ’42, ’43 och ’44 skall nu studeras och förkunnas. Den förste, den andre och den tredje ängelns budskap kommer i framtiden att förkunnas med hög röst. De skall frambäras med allvarlig beslutsamhet och i Andens kraft.” Manuscript Releases, volym 15, 371.

Det primära temat i vår tids Midnattsrops profetiska budskap är islams roll såsom det tredje ve. Islams tre veen är alla framställda på Habackuks två tavlor. Midnattsropets budskap för de sista dagarna började avförseglas vid besvikelsen den 18 juli 2020, när de sista dagarnas dröjsmålstim inträdde. Liksom Midnattsropets budskap i milleritrörelsens historia utvecklas de sista dagarnas budskap successivt till dess att det når den punkt som representeras av lägermötet i Exeter. Vid den punkten har jungfrurna antingen oljan, eller också har de den inte.

Jesajas verop över de hånfulla män som styr Jerusalems folk visar att synen har blivit för Efraims drinkare såsom en förseglad bok. I avsnittet hos Jesaja skall verket att förvandla en satanisk symbol till en gudfruktig symbol, såsom det har fullbordats i adventismens historia, aktas såsom krukmakarlera. Detta verk bestod i att fastställa definitionen av ”det dagliga” som en symbol för Kristus, när det i själva verket är en symbol för Satan. När Daniel använde ordet ”tamid” som en symbol för hedendomen, valde han ordet i ett symboliskt syfte, ty ordet betyder ”ständigt”.

Det finns tre makter som leder världen till Harmagedon, och den första av dessa tre makter är draken (hedendomen). Draken började sitt krig mot Gud i himlen. Draken fortsätter detta krig ända till slutet av det tusenåriga millenniet, då han slutligen förgörs.

Och när de tusen åren har fullbordats, skall Satan släppas lös ur sitt fängelse, och han skall gå ut för att bedra folken som bor vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att samla dem till strid; och deras antal är som havets sand. Och de drog upp över jordens vidd och omringade de heligas läger och den älskade staden. Då föll eld ned från Gud från himlen och förtärde dem. Och djävulen, som bedrog dem, kastades i sjön av eld och svavel, där också vilddjuret och den falske profeten är, och de skall plågas dag och natt i evigheternas evigheter. Uppenbarelseboken 20:7–10.

Odjuret (påvedömet), som är den andra av de tre makter som leder världen till Harmagedon, och den falske profeten (Förenta staterna), den tredje av dessa tre makter, trädde båda fram i historien efter korsets historia, och båda förgörs vid Kristi återkomst.

Och vilddjuret blev gripet, och tillsammans med honom den falske profeten som inför honom hade gjort tecken, genom vilka han förledde dem som hade tagit emot vilddjurets märke och dem som tillbad dess bild. Dessa båda kastades levande i en eldsjö som brann med svavel. Uppenbarelseboken 19:20.

När Daniel valde det hebreiska ordet ”ständigt” som en symbol för hedendomen (Satan), valde han ett ord som klargjorde att det är Satan som ständigt har kämpat mot Gud. De andra två makterna är endast verksamma i sin kamp mot Gud under bestämda tidsperioder. Daniels val av ordet ”tamid” (ständigt) var avsiktligt och träffande.

När Jesajas skildring av ve över dem över vilka Herren utgöt en djup sömns ande och tillslöt deras ögon fortsätter från kapitel tjugoåtta in i kapitel trettio, nedtecknar han:

Gå nu och skriv detta inför dem på en tavla och teckna det i en bok, så att det må stå kvar för kommande tider, för evigt och alltid: Ty detta är ett upproriskt folk, lögnaktiga barn, barn som inte vill höra Herrens lag; som säger till siarna: ”Ni skall inte se”, och till profeterna: ”Profetera inte för oss det som är rätt, tala till oss ljuvliga ord, profetera villfarelser. Vik av från vägen, lämna stigen, låt Israels Helige försvinna för oss.” Därför säger Israels Helige så: Eftersom ni föraktar detta ord och förtröstar på förtryck och vrånghet och stöder er på sådant, därför skall denna missgärning för er bli såsom en rämna som är färdig att falla, en utbuktning i en hög mur, vars sammanstörtande kommer plötsligt, på ett ögonblick. Och han skall krossa den såsom man krossar krukmakarens kärl, så att det slås i stycken; han skall inte skona, så att inte ens en skärva skall finnas i dess krossning, med vilken man kan hämta eld från härden eller ösa upp vatten ur brunnen. Ty så säger Herren Gud, Israels Helige: Genom omvändelse och stillhet skall ni bli frälsta; i stillhet och förtröstan skall er styrka vara. Men ni ville inte. Jesaja 30:8–15.

Den ”tavla” som är nedskriven, är tavlorna i Habackuk kapitel två, vilka var avsedda för att de som läste dem skulle kunna ”springa” och sprida budskapet. Den ”bok” som gjorde ”anteckning” om ”tavlan” är Habackuk. ”Tavlan” från Habackuks ”bok” representerar en prövningsprocess som uppenbarar ”ett upproriskt folk, lögnaktiga barn, barn som inte vill höra Herrens lag.” Det ”upproriska folk” som vägrar att ”höra” är de i Jeremia som vägrar att höra ljudet av väktarens trumpet.

Jag satte också väktare över er och sade: Hör på basunens ljud. Men de sade: Vi vill inte höra. Jeremia 6:17.

De upproriska är de som i Jesajas historia, och även i Kristi historia, inte ville höra.

Och han sade: Gå och säg till detta folk: Ni skall väl höra, men inte förstå; och ni skall väl se, men inte uppfatta. Förhärda detta folks hjärta, tillslut deras öron och förblind deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och inte hör med sina öron och inte förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir botade. Jesaja 6:9, 10.

Jesajas döva upprorsmän kan ”höra”, men de ”hör” inte, och deras vägran att ”höra” visar att de ”inte förstår”. Det är Daniels ogudaktiga, som också är Matteus dåraktiga jungfrur, som inte förstår den ökade kunskap som framställs på den ”tavla” som omtalas i Habackuks ”bok”. Om Jesajas döva upprorsmän ville höra, skulle de kunna omvändas och bli helade, men deras hjärta är förstockat, så att de inte kan förstå Midnattsropets budskap. Jesus gav ett andra vittnesbörd om de döva upprorsmännen.

Då trädde lärjungarna fram och sade till honom: Varför talar du till dem i liknelser? Han svarade och sade till dem: Därför att det har blivit er givet att känna himmelrikets hemligheter, men åt dem är det inte givet. Ty den som har, åt honom skall varda givet, och han skall få överflöd; men den som inte har, från honom skall tas också det han har. Därför talar jag till dem i liknelser: eftersom de ser och ändå inte ser, och hör och ändå inte hör, inte heller förstår. Och på dem uppfylls Jesajas profetia, som säger: Med hörande öron skolen I höra och inte förstå, och se skolen I se och inte förnimma. Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och med öronen hör de trögt, och sina ögon har de tillslutit, så att de inte någon gång skall se med sina ögon och höra med sina öron och förstå med sitt hjärta och omvända sig, så att jag får hela dem. Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er: Många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte sett det, och få höra det som ni hör, men har inte hört det. Matteus 13:10–17.

De visa förstår liknelsernas mysterium, vilket är sanning framställd rad på rad. De visa är välsignade, ty de ser och hör, och både de visa och de välsignade framställs i Daniels tolfte kapitel. De ”visa” är de som förstår (med sina hjärtan) kunskapens tillväxt, framställd genom det ”bord” som har uppmärksamats i Habackuks ”bok”, och de ”välsignade” är de som väntar.

Och han sade: Gå din väg, Daniel; ty dessa ord skall hållas fördolda och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och prövas; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Och från den tid då det dagliga offret skall avskaffas och förödelsens styggelse uppställas, skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar. Salig är den som väntar och når fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar. Daniel 12:9–13.

Milleriterna förstod med rätta att de ett tusen tre hundra trettiofem dagarna började när hedendomen (”det dagliga”) blev ”borttagen” år 508. Välsignelsen utlovades åt dem som väntade år 1843. Ordet ”kommer” i detta ställe betyder ”berör”. Året 1843 ”berörde” året 1844 när det avslutades. När året 1843 avslutades, inträdde Habackuks ”dröjsmål tid”, och en välsignelse uttalades över dem som väntade såsom befallts i den ”bok” som nämnde ”tavlorna”. Habackuks ”bok” befallde dem att ”vänta” på synen.

Daniel identifierar historien år 1798 (ändens tid), då hans bok blev uppläst, och då frambringades en trestegsprocess av prövning (renade och gjordes vita och prövades). Denna process nådde sin fullbordan i uppenbarelsen av de sju dundrens dolda historia. Den dolda historien är sanningens tre vägmärken, framställda genom den första besvikelsen, midnattsropets budskap och den stora besvikelsen. Välsignelsen i att nå fram till den första besvikelsen representerar en trestegsprocess av prövning vid slutet av historien från 1798 till 1844.

Historien från 1798 fram till den stora besvikelsen år 1844 är en förebild för historien från 1989 fram till den snart kommande söndagslagen. En välsignelse är utlovad åt dem som väntar på synen, vilken började dröja vid den första besvikelsen. De ”visa” i Daniel tolv är de som är ”välsignade” och som ”väntar”. De ogudaktiga är de som inte ”hör” med sina hjärtan och som inte ”ser”. Hela Millerit rörelsens erfarenhet sammanfattas i Daniels fyra verser, och dessa verser representerar också historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Den heliga historia som framställs i dessa fyra verser förutsätter en förståelse av den kunskapens tillväxt som återgavs på Habackuks tavlor, och den kunskapens tillväxt som Jesus angav när Han undervisade enligt metodiken rad på rad. Han framställde liknelse efter liknelse för att förklara profetians mysterium för ”de visa”. ”De ogudaktiga” i Daniel tolv förstår inte, och i 2 Thessalonikerbrevet, kapitel två, framställs deras brist på förståelse som ett hat mot sanningen, vilket medför en kraftig villfarelse. Den sanning som de ogudaktiga inte älskar i Paulus brev var ”det dagliga”, och i Daniels fyra verser är den profetiska sanning som uttryckligen identifieras ”det dagliga”.

Jesus sade till lärjungarna att de var saliga, och därigenom kontrasterade han dem mot dem i Jesaja som vägrade att se och höra, för att de skulle bli omvända. De som är saliga i Daniel tolv är de som väntar. De fyra verserna i Daniel kapitel tolv, liksom uppfyllelsen av dessa verser i milleriternas historia, liksom också kontrasten i Jesaja med en grupp som vägrade att höra och se, liksom även Kristi alldeles samma åtskillnad mellan de två grupperna, pekar alla fram mot den dolda historien om de sju tordönen som inträffade den 18 juli 2020. Den slutliga prövningsprocessen i milleriternas historia, som började vid den första besvikelsen, upprepas nu. Somliga kommer att se, och andra kommer att vägra att se.

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu framställas med kraft, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå ut till alla församlingar.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte fått se det, och få höra det som ni hör, men har inte fått höra det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844.

”Budskapet har givits. Och det bör inte dröja med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; det avslutande verket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges på Guds förordnande, och det kommer att svälla till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin lott för att avlägga sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

William Miller leddes av änglar till att förstå att ”det dagliga” var en symbol för det hedniska Rom. Syster White bekräftade uttryckligen att han hade rätt i den förståelsen. Den förståelse som framställdes på de ”tavlor” som omnämns i Habackuks ”bok”, är ”för kommande dagar”. Öppnandet av den ”boken” uppenbarar ”upproriska, lögnaktiga barn”. ”Barn” är en symbol för den sista generationen, så ”kommande dagar” i Jesajas avsnitt utmärks särskilt som de sista dagarna av den undersökande domen.

Jesaja säger att de "lögnaktiga barnen" kommer att förkasta det profetiska budskap som framställs på "tavlan" och antecknas i "boken", ty de säger "till siarna: Se inte; och till profeterna: Profetera inte för oss det rätta, tala till oss behagliga ting, profetera villfarelser." År 1863 började laodiceisk adventism en tilltagande process att uppfylla de lögnaktiga barnens begäran. Detta verk framställs av Jesaja som ett förkastande av de gamla stigarna, de milleritiska grundvalarna, ty de sade: "Vik av från vägen, träd åt sidan från stigen, låt Israels Helige upphöra att vara inför oss." Stigen, som är vägen, är Jeremias gamla stigar.

Så säger Herren: Stån på vägarna och skåden, och frågen efter de gamla stigarna, vilken som är den goda vägen, och vanden på den; så skolen I finna ro för era själar. Men de sade: "Vi vilja inte vandra på den." Jeremia 6:16.

De "lögnaktiga barnens" förkastelse av Jeremias "gamla stigar" är ett förkastande av Midnattsropets budskap, där "vila" står att finna, vilket också är den "vila och vederkvickelse" som de inte ville höra om i Jesaja, och som också är vederkvickelsen i den sena regnets budskap. Detta budskap är Midnattsropets budskap, vilket framställs i milleriternas historia och illustreras på de "tavlor" som omtalas i en "bok". De lögnaktiga barnens förkastelse av Midnattsropets budskap framställs genom deras önskan att "låta Israels Helige upphöra att vara inför" dem. Ellen Whites första syn, som Alfa och Omega med visshet skulle använda för att framställa slutet, identifierar de rättfärdigas stig, utmärker ljuset vid dess början och visar vem det är som leder "de visa" till stigarnas slut.

"Bakom dem, vid början av stigen, hade ett klart ljus blivit uppsatt, vilket en ängel sade mig var "midnattsropet". Detta ljus lyste längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

"Om de höll sina ögon fästa på Jesus, som var alldeles framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev somliga trötta och sade att staden låg långt borta, och de hade väntat att de redan dessförinnan skulle ha kommit in i den. Då uppmuntrade Jesus dem genom att lyfta sin härliga högra arm, och från hans arm utgick ett ljus som svävade över adventskarans led, och de ropade: 'Halleluja!' Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade, så att deras fötter lämnades i fullständigt mörker, och de snavade och förlorade märket och Jesus ur sikte och föll av stigen ned i den mörka och ogudaktiga världen där nere." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Det var Midnattsropets ljus i början och vid slutet. Det var Jesus (Israels Helige) vars närvaro framför dem de önskade skulle upphöra. Ljuset från Jesu härliga högra arm var Midnattsropets ljus, så som det framställdes på de "tavlor" som omtalades i "boken". De "lögnaktiga barnens" förkastelse av budskapet om Kristi Midnattsrop och av den stig de skulle vandra på, drog Guds dom över dem, när de föll av stigen. Den "höga mur" som plötsligt bryts ned är "muren" för åtskillnaden mellan kyrka och stat, vilken omstörtas genom den snart kommande söndagslagen. Den domen kommer "plötsligt, på ett ögonblick", och den skall vara "såsom när krukmakarens kärl krossas och bryts i stycken". Det är den dom som är förknippad med att vända den sataniska symbolen för "det dagliga" upp och ned och identifiera den som en symbol för Kristus.

Sannerligen, ert omstörtande av tingens ordning skall räknas såsom krukmakarens lera; ty skall verket säga om honom som gjorde det: Han gjorde mig inte? eller skall det som formats säga om honom som formade det: Han hade inget förstånd? Jesaja 29:16.

”Det dagliga” är den profetiska sanningen som sammanbinder de fyra verserna i Daniel tolv, vilka anger åtskillnaden mellan de ogudaktiga och de visa. ”Det dagliga” är den sanning som hatas av dem som i 2 Thessalonikerbrevet tar emot en kraftig villfarelse. ”Det dagliga” representerar de ”lögnaktiga barnens” önskan att få Israels Helige ur vägen. Och deras straff framställs genom sönderslagandet av ett krukmakarkärl, och det som blir kvar är en bild av de fåvitska jungfrurnas förlorade tillstånd, ty bland de krossade kvarvarande skärvorna av det sönderslagna krukmakarkäret skall där ”inte finnas” ”en skärva att ta eld från härden med eller att ösa vatten ur gropan med.”

Både ”eld” och ”vatten” är symboler för den Helige Ande, liksom oljan i liknelsen om de tio jungfrurna. När midnattsropet plötsligt ljuder i ett ögonblick, såsom det gjorde vid lägermötet i Exeter i augusti 1844, kommer det att vara omöjligt för de ”lögnaktiga barnen” att finna någon olja (vatten eller eld). De kallades att ”vända om” efter den första besvikelsen, såsom Jeremia gjorde, men de vägrade.

Dina ord blev funna, och jag åt dem; och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje, ty jag är uppkallad efter ditt namn, HERRE, härskarornas Gud. Jag satt inte i de bespottandes församling och glädde mig inte; jag satt ensam för din hands skull, ty du hade fyllt mig med harm. Varför är min smärta beständig och mitt sår obotligt, så att det vägrar att läkas? Skulle du då vara för mig såsom en svikare, såsom vatten som tryter? Därför säger HERREN så: Om du vänder om, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du framdrar det dyrbara ur det usla, skall du vara såsom min mun. De må vända åter till dig, men du skall inte vända åter till dem. Och jag skall göra dig för detta folk till en befäst mur av koppar; och de skall strida mot dig, men de skall inte bli dig övermäktiga, ty jag är med dig för att frälsa dig och rädda dig, säger HERREN. Och jag skall rädda dig ur de ondas hand, och jag skall förlösa dig ur våldsmännens hand. Jeremia 15:16–21.

Jeremia representerar dem som återvände efter den första besvikelsen. De som trädde in i verket att skilja ”det dyrbara från det odugliga”, för att ”stå inför” Herren och vara såsom Herrens ”mun”. De är dem som representeras av Daniel i kapitel nio, såsom sådana som förstod sitt förskingrade tillstånd och därefter bad bönen i Tredje Moseboken tjugosex. De är dem som representeras av Daniel, Jeremia och Habackuks väktare, vilka ställs i kontrast till ”lögnaktiga barn”. De ”lögnaktiga barnen” blev också tilltalade av ”Israels Helige”, när Han sade: ”genom omvändelse och stillhet skolen I bliva frälsta; i stillhet och förtröstan skall eder styrka vara; men I haven icke velat”.

Millers juveler är de sanningar som framställs på Habackuks tavlor, vilka representerar prövningen i midnattsropsbudskapet som frambringar två klasser av tillbedjare. Symbolen för det uppror som manifesteras mot dessa juveler är ”det dagliga”. Miller hade rätt i sin förståelse av ”det dagliga”, men hans förståelse var begränsad av den historia i vilken han levde, och de juveler som han brukade lägga på bordet i mitten av sitt rum lyser nu tio gånger klarare än de gjorde när Miller först

lade dem på sitt bord. De finns nu i ett större skrin, ty skrinet representerar nu inte endast Bibeln, såsom det gjorde på Millers tid, utan det representerar nu både Bibeln och Profetians Ande.

Det är dessa två vittnen som frambringar det prövande ljuset i de sista dagarna, och det är dessa två vittnen som blir en huvudsaklig stridsplats i de sista dagarna. Miller såg striden, ty i hans dröm tog de hans kista (Bibeln) och rev sönder den. Johannes, som representerar ”de visa” i de sista dagarna, ”var på den ö som kallas Patmos för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull.” Johannes blev förföljd för att han trodde på budskapet i både Bibeln och Ellen Whites skrifter.

Vi kommer i nästa artikel att fortsätta behandlingen av de sanningar som framställs genom synen vid floden Ulai, vilken upplöstes år 1798.

”Vi har ingenting att frukta för framtiden, annat än om vi glömmar den väg Herren har lett oss och hans undervisning i vår tidigare historia.” *Life Sketches*, 196.